

Отже, щоб демократія стала в суспільстві реально діючою системою влади, важливо, щоб люди не тільки розуміли сутність її головних принципів, а й були згодні жити згідно з цими принципами — самостійно, з усією повнотою відповідальності, без постійної опіки всесильної влади.

Список використаних джерел:

1. Шмиттер Ф. К., Карл Т. Л. Что есть демократия / Филипп К. Шмиттер, Терри Линн Карл. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.elib.org.ua/politics/ua_readme.php.
2. Павко А. Моріс Дюверже – засновник сучасної партології / Андрій Павко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/2090/>.
3. Основи демократії: навч. посіб. для студентів вищ. навч. закладів / Авт. колектив: М. Бессонова, О. Бірюков, С. Бондарчук та ін.; За заг. ред. А. Колодій. – Вид. 2-ге, стереотипне. – К.: Вид-во «Ай Бі», 2004. [668 с]
4. Зайчук О. В. Теорія держави і права. Академічний курс : підручник / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. - К. : Юрінком Інтер, 2006. [428 с]

Студент 1-го курсу ННІЗН НАВС (Миколаївське відділення)

Зарецька Зоряна Максимівна

СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖ ЮРИДИЧНОЮ ТА ПРАВОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

На даному етапі наша держава проходить період реформування, і виникає потреба у дослідженні та відділенні юридичної діяльності поміж інших, суміжних процесів як, власне, виду діяльності, та як вимоги до посади, з метою підвищення рівня надання юридичних послуг та професіоналізму її здійснення.

У зв'язку з цим виникає необхідність закріплення і удосконалення нових видів діяльності в сфері права, які сприятимуть просуванню суспільства на шляху прогресу.

Слід сказати, що сфера права - це взагалі всі структурні рівні та види суспільних відносин, де право реально здійснює свій вплив. Навіть, в такій специфічній сфері соціального життя як сфера релігійна діяльність, право має, також, свій вплив, хоча, дещо в опосередкованій формі.

Для здійснення юридичної діяльності по-перше, необхідні певні юридичні знання, а по-друге, здійснювати юридичну діяльність неможливо без певних організаційних повноважень, тому, визначаючи сутність юридичної діяльності, можна зазначити, що це спеціалізована діяльність осіб, які мають юридичні знання, реалізують норми законодавства на практиці і забезпечують певний рівень законності [6, с.15].

Поняття юридичної діяльності, знайшли своє відображення у працях різних авторів, зокрема С.В. Масалитіна, С.Д. Гусарев, Б.В. Шагієв, Є.Г. Юдін, С.В. Несінова та інші.

С.Д. Гусарев, під правовою діяльністю розуміє вид соціальної діяльності, що здійснюється суб'єктами права з використанням правових засобів та з метою отримання правового результату, внаслідок чого в процесі функціонування суспільних відносин відбувається створення права, його розвиток і матеріалізація. Він пропонує наступні ознаки правової діяльності:[6, с.80]

- 1) завжди тільки людська діяльність;
- 2) діяльність, направлена на зміну зовнішніх, припинення зовнішніх факторів за допомогою правових засобів;
- 3) правова діяльність не хаотична, а упорядкована;
- 4) системна (представляє собою цільне утворення);
- 5) свобода і рівність суб'єктів;
- 6) здійснюється у сфері права;
- 7) направлена на отримання правового результату;[2, с.81]

Поняття правової та юридичної діяльності не є тотожними. Слушною є думка Б.В. Шагієва, який робить висновок, що категорія «правова діяльність» є ширшою за категорію «юридична діяльність», оскільки перша покликана охопити не лише дії суб'єктів,

які здійснюють державну (публічну) владу, а й усіх юридичних і фізичних осіб. Правова діяльність як категорія загальнотеоретичної юриспруденції може претендувати на віддзеркалення в узагальненому вигляді всіх волевиявлень індивідів та їх об'єднань, що визнаються в певному суспільстві правильними й справедливими, забезпеченими офіційним захистом держави та такими, що викликають юридично значущі наслідки.[2,с.11]

С.В. Масалитіна вважає, що юридична діяльність – це опосередкований правом процес функціонування відповідних суб'єктів, спрямований на задоволення суспільних потреб, здійснюваний, як правило, на професійній основі шляхом ухвалення державно-владних рішень загального й індивідуального характеру; він є різновидом соціальної діяльності.[3, с.21]

Отже, С.В. Масалитіна робить акцент на професійному характері юридичної діяльності яка спрямовується на право, здійснюється за допомогою правових засобів, регулюється правовими нормами, спричиняє правові наслідки, оцінює соціальні явища з точки зору права та оцінюється правом, іншими словами - юридична діяльність здійснюється юристами— фахівцями на професійній основі.

Але, в свою чергу,на думку В. Карташова, юридичною діяльністю слід вважати опосередковану правом професійну, трудову, державно-владну діяльність щодо прийняття юридичних рішень, яка спрямована на виконання суспільних функцій (здійснення правосуддя, конкретизацію права ,засвідчення заповіту тощо), задоволення загальносоціальних, групових та індивідуальних інтересів. Здійснення юридичної діяльності є прерогативою державних органів. Держава володіє монополією на здійснення юридичної діяльності, в якій проявляються основні властивості державного суверенітету.[7, с.182]

Складність життєвих ситуацій, які вирішуються юристами, висока вимогливість правової процедури, особливість формально-абстрактного мислення та термінології юридичного спілкування передбачають, що юридичну роботу повинні здійснювати лише спеціально підготовлені фахівці.

Метою юридичної діяльності є впорядкування та узгодження суспільних відносин. Право, як відомо, встановлює певні межі можливостей людини, за які не можна виходити, тому що порушується межа свободи іншої особи, відбувається втручання у сферу прав іншого суб'єкта. Завдання, які вирішуються в ході юридичної діяльності, в основному полягають в тому, щоб встановлювати межі можливої поведінки суб'єкта, наповнювати його можливості змістом, захищати сферу можливого від протиправного втручання інших суб'єктів та зобов'язувати винних до відновлення порушеної межі.[1, с.506]

С.Д. Гусарев пропонує типізацію дій юристів: за критерієм змісту – на правотворчі, правозастосовні, інтерпретаційні; за формою здійснення – на вербальні, конклюдентні, письмові; за способом діяльності – на прогностичні, соціально-комунікативні, індивідуально-виховні, агітаційні, імперативні тощо [4, с. 18].

Досліджуючи всі аспекти та різні підходи до тлумачення явища «юридична діяльність», слід зазначити, що юридична діяльність характеризується такими ознаками:

- здійснюється у сфері права;
- суб'єктами здійснення виступають юристи (Юрист - це професіонал, який має фундаментальні та спеціальні правові знання, глибоко переконаний у винятковому призначенні права і законності для суспільства, кваліфіковано користується юридичним інструментарієм при розв'язанні юридичних проблем в ім'я захисту прав і законних інтересів громадян. Так, наприклад,роз'яснення Вищої кваліфікаційною комісії адвокатів вказує, що: «за змістом ч.1 ст.2 Закону України «Про адвокатуру» лише у випадку, коли у кваліфікаційних вимогах до посади передбачена наявність вищої юридичної освіти із присвоєнням кваліфікації не нижче як «спеціаліст», стаж роботи на такій посаді може бути зарахований у стаж роботи в галузі права, тобто юридична діяльність здійснюється лише за наявності освіти, як вимоги для зайняття посади [9]..);
- юридична діяльність спрямовується на організацію діяльності інших суб'єктів права;

– кінцевою метою юридичної діяльності є впорядкування та узгодження суспільних відносин;

– під час її здійснення використовуються як правові, так і неправові засоби;

– юридична діяльність регламентується правовими та іншими соціальними нормами;

– здійснюється у формах практичної, наукової та освітньої діяльності.[8]

Виходячи з вищесказаного можна зробити висновки, що в сфері юридичної, а також і правової діяльності використовуються одночасно правові та неправові засоби, що являється природною потребою здійснення всякого роду діяльності. На цій підставі окрема операція з правовими засобами називається правовою дією яка вчиняється особою в межах нормативно-правових актів встановлених для даного виду діяльності з метою отримання правового результату.

Виходить, що і юристи і не юристи можуть вчиняти правові дії, використовуючи правові засоби, викликати правові наслідки. Наприклад, право посвідчувати документи, факти, копії документів надається нотаріусу, але відповідні дії в обмеженому обсязі здійснюють і відділи кадрів, адміністрація підприємств.

В юридичній діяльності правові засоби використовуються на професійній основі. В межах правової діяльності вчиняються або взагалі далекими від цієї справи людьми, або тими, хто має первинну правову підготовку як необхідного кваліфікаційного мінімуму у відповідності до посадових обов'язків. Як зазначав Є.Г. Юдін, «в сучасному пізнанні, особливо гуманітарному, поняття діяльність відіграє ключову, методологічно центральну роль, оскільки з його допомогою дається універсальна характеристика людського Світу».[5, с.226]

Якщо порівняти юридичну та правову діяльність за кількістю правових форм, які використовуються в ході їх здійснення, то виявляється, що в сфері юридичної діяльності їх набагато більше як офіційно визнаних форм здійснення юристами своїх повноважень. Наприклад, давати роз'яснення окремих положень закону може і робітник підприємства, але лише для юридичної діяльності консультування з правових питань являється офіційною формою виконання професійного обов'язку. Теж саме стосується правової допомоги у захисті законного інтересу осіб складанні документів, виступів в юридичних установах, здійснення правосуддя, здійснення досудового розслідування кримінальних правопорушень, а також виконанні значного переліку юридично значущих дій, які виконуються судьями, прокурорами, нотаріусами та іншими юристами-фахівцями.

Правова діяльність як категорія загальнотеоретичної юриспруденції може претендувати на віддзеркалення в узагальненому вигляді всіх волевиявлень індивідів та їх об'єднань, що визнаються в певному суспільстві правильними й справедливими, забезпеченими офіційним захистом держави та такими, що викликають юридично значущі наслідки.

Таким чином ми дійшли до висновку що правова діяльність і юридична діяльність не є тотожними. Правова діяльність є ширшою за категорію юридична діяльність, оскільки перша покликана охопити не лише дії суб'єктів, які здійснюють державну (публічну) владу, а й усіх юридичних і фізичних осіб. Юридична діяльність (правотворча, правозастосовна і т.д.) будучи в основній своїй масі також «правовою», організованою, шляхом процедурних чи процесуальних норм, здійснюється на основі прийняття державно-владних рішень як загального, так і індивідуального характеру. Важливу роль грає професійна та теоретико-прикладна складова. А будь яка правова діяльність невіддільна від фактичної, її не можна звести до юридичних норм, чи навпаки - до фактичних дій, відірваних від правових норм. Вона включає в себе регулятивні, організаторські та ідеологічно-психологічні способи впливу на суспільні відносини.

Список використаних джерел:

1. Гусарев С.Д. Юридична деонтологія : [навч. посібник] / С.Д. Гусарев, О.Д. Тихомиров. – К. : ВІРА-Р, 1999. – 506 с.

2. Шагієв Б.В. Юридична діяльність в сучасному російському суспільстві: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / Б.В. Шагієв. – М., 2003. – 322 с.
3. Масалитіна С.В. Юридичні форми державної діяльності в умовах сучасної політико-правової модернізації : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / С.В. Масалитіна. – Белгород, 2009. – 21 с.
4. Гусарєв С.Д. Юридична діяльність: методологічні та теоретичні аспекти : [монографія] / С.Д. Гусарєв. – К. : Знання, 2005. – 375 с.
5. Юдін Є.Г. Системний підхід і принцип діяльності. / Є.Г. Юдін. – М., 1978. С. 226.
6. Несинова С.В. Проблеми юридичної діяльності як різновиду правової роботи в органах ДПС України: наукова стаття, канд.юр.наук 15.02.2013/ Несинова С.В.// Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля – Д., 2013. – 21 с.
7. Карташов В.Н. Юридична діяльність: поняття, структура, цінність / В.Н. Карташов. – Саратов : Саратовський ун-т, 1989. – 182 с
8. Співвідношення юридичної і правової діяльності [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://pidruchniki.com/1685030356734/pravo/yuridichna_diyalnist_pravotvorchiy_zakonodavchiy_protses//.
9. Додаток № 1 До рішення ради адвокатів України № 227 від 27 вересня 2013 року: Про стаж роботи в галузі права для осіб, які отримали вищу юридичну освіту.

Студент 1 – го курсу ННІ №2 НАВС

Євченко Вікторія Олегівна

ПРОБЛЕМАТИКА ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ

Проблематика девіантної поведінки відома з давніх - давніх, але не дивлячись на це вона не втрачає свою актуальність. Загальновідомо, що девіантна поведінка – невід'ємна частина суспільства. Її ж можна назвати "патологією" людства. Адже у різні епохи та століття існували люди, котрі не відповідали загальноприйнятим нормам, внаслідок чого відбувається правопорушення. Девіантна поведінка з виникненням суспільства завжди несла у собі загрозу, як для життя людини, так і для існування суспільства. Її проблеми та зміни завжди були важливими у різних аспектах досліджен, але останнім часом вони набули масового характеру. Так чому ж воно виникло і яку небезпеку несе у собі.

Девіантна (неправильна) - ціла система вчинків, або ж окремі вчинки, які ніяк не відповідають моральним або правовим нормам соціуму. У період незвичних ситуацій часто порушуються такі факторів: оцінювання ситуації і свідомості, виникає невідповідність взаємодії людей і соціальних інститутів, неадекватність соціальної політики і моралі. Розмитість норм, ослаблення соціальної регуляції спотворює духовні і культурні підвалини для такої поведінки. Відбувається розрив між прагненням до швидкого зростання матеріального добробуту і відсутністю саморегуляції, заснованих на культурі, духовності. Усе, що порушує стабільність, приводить до неоднорідності, нестійкості соціальних зв'язків, руйнування колективної свідомості, породжує порушення суспільного порядку, дезорганізує людей, і в результаті з'являються різні типи девіацій.

Девіантна поведінка поділяється на:

1. Види:

Психологічна девіантність - це систематичні відхилення в поведінці особи від сталих стереотипів поведінки. Даний тип девіантності представляють особи з нездоровою психікою. Одні з них, котрі становлять небезпеку для оточуючих, перебувають у медичних закладах, інші живуть серед нормальних людей. Психологічні девіанти поведуться неадекватно до поведінки більшості, тобто не усвідомлюють своєї поведінки.

Моральна девіантність - це систематичні відхилення в поведінці особи від існуючих норм моралі. Прикладами можуть бути прояви дрібного злодійства, хуліганства, жорстокості, черствості, байдужості.

Правова девіантність - це порушення особою норм прав або невиконання їхніх